

[Thorndahl]

Det er regeringens hensigt – det har vi fået at vide ved adskillige lejligheder – at nedbringe det forventede betalingsbalanceunderskud på godt 9 mia kr. i 1979 til 6,5 mia kr., og det gør man alene ved en finanspolitisk stramning på 6 mia kr., der fordeler sig på tre hovedposter.

Den første og den væsentligste er 3 mia kr. i mermoms. Den næste er 1 mia kr. i forøgelse af statsindkomsts-katten, selv om man i øvrigt i programmet fra regeringens side siger, at man ikke vil forøge skatterne, men det er selvfølgelig en detalje. Endelig vil man gennemføre en besparelse på de statslige udgifter i størrelsesordenen 2 mia kr. og – det ved vi gennem vores spørgsmål og det svar, vi har fået i skatte- og afgiftsudvalget – en finanspolitisk stramning på 1 mia kr. Den vil give en betalingsbalanceforbedring på 400 mill. kr., og da der er 6 af dem, så skulle det altså give en betalingsbalanceforbedring af størrelsesordenen 2 ½ mia kr., således at vi når fra de 9 til de 6 ½ mia kr.

Mermomsen skulle efter regeringens oplæg give 3,2 mia kr. i merindtægt under forudsætning af, som det hedder, uændret forbrug. Som det bl. a. er fremgået af forhandlingerne her i salen, er der jo adskillige, der igennem længere tid har troet, at man med uændret forbrug, med udgangspunkt i det af regeringen vedtagne regeringsprogram, mente forbruget i 1978, og det var altså et provenu i forhold til et uændret forbrug i 1978. Men det viser sig gennem det svar, vi har fået på spørgsmål 77, at provenuberegningen skam er baseret på forslaget til finanslov for 1979 med dets indbyggede forbrugsudvidelse på 4 ½ pct. Det er denne efter regeringens opfattelse uacceptabelt store forbrugsudvidelse, hele regeringens politik går ud på at bringe ned til 1 ½ pct.

Skatte- og afgiftsministeren har gjort tallet 3,2 mia kr. til et helligt tal, thi det var jo det, der skulle være merindtægten ved momsforhøjelsen. Men hvordan forholder det sig egentlig? Jo, finanslovsforslaget for 1979 har beregnet momsindtægten til 29,2 mia kr.

Formanden:

Lige et øjeblik. Der er for meget uro, specielt i sidegangen.

Thorndahl (FP):

Finanslovsforslaget for 1979 er opstillet på den forudsætning, at man har en moms på 18 pct. og en forbrugsudvidelse på 4,5 pct., og det fører til en indtægt for staten på 29,2 mia kr. Så kan man spørge: hvad giver så under denne forudsætning en moms på 20 pct. og en forbrugsudvidelse på 1 ½ pct.? Det er jo regeringens politik, dens erklærede mål. Ja, det giver – det kan man ret hurtigt regne sig frem til – 31,5 mia kr. Så har man to tal, og de to tal giver altså det reelle merprovenu ved momsforhøjelsen, selvfølgelig set i sammenhæng med regeringens finanspolitiske stramning, og sammenhæng er, som vi har fået at vide – det betoner regeringen jo ustandselig – en meget vigtig del, en meget vigtig ting.

Den difference, der optræder mellem de 31,5 mia kr., der bygger på de forudsætninger, der følger af, at man vil gennemføre den finanspolitiske stramning, og de 29,2 mia kr., der altså er indeholdt på indtægtsiden i finanslovsforslaget, udgør 2,3 mia kr. Det er altså ikke de 3,2 mia kr., som skatteministeren har dyrket, men knap 1 mia kr. mindre.

Den samme virkning af regeringens politik med dens erklærede mål, nemlig forbrugsreduktion, indtræder selvfølgelig for punktafgifterne og for registreringsafgiften, og den samlede negative virkning, den samlede modregning i statens indtægter ved at gennemføre den finanspolitiske stramning, kan opgøres til 1,9 mia kr. Hertil kommer så, når vi skal til at vurdere nettovirkningerne, den cirka halve milliard kroner, som vi må regne med skal gå til forøget arbejdsløshedsunderstøttelse som følge af regeringens økonomiske politik.

Man kan også anføre, at momsforhøjelsen indebærer en besparelse på 350 mill. kr. på de statslige udgifter, idet staten jo uden ændringer må købe det mindre i varer og tjenesteydelser, der følger af, at momsen er forhøjet fra de 18 pct. til de 20 ¼ pct. Det er derfor muligt, men det kan vi ikke vide, at disse 350 mill. kr. også skal modregnes i de aftalte 2 mia kr. i besparelser på de statslige udgifter, og i så fald bliver nettovirkningen af stramningen tilsvarende mindre.

Sammenhængen – hvis det ikke i denne forbindelse er en eufemisme – i regeringens økonomiske politik er på basis af regeringens egne forudsætninger altså, at man ikke alene henter pengene hjem på gyngerne, men man